

INDYMEDIA.BE (PAPIER)

Independent Media Center Belgium / Contact: belgium@indymedia.org

DON'T HATE THE MEDIA → BE THE MEDIA
www.indymedia.be

Publish your own articles on the website. /// Indymedia is an independent media collective.
Publiez tes propres articles sur le site web. /// Indymedia est un collectif de média indépendants.
Publiceer jij eigen artikel op het website. /// Indymedia is een onafhankelijke media collectief

Nooit had ik gedacht dat we tot zoiets in staat zouden zijn

www.indymedia.be (art.#15454)
from indymedia argentina///pUnGaS

De media, politici en ideologen willen 19 en 20 december 2001 wissen uit ons collectief geheugen wissen.

Duizenden mensen kwamen toen op straat en brachten er hun leven in gevaar. Nu moeten we de strijd verderzetten en daarom is het nodig dat we de vlam brandende houden.

Het is aan ons, fotografen, videasten, journalisten of eenvoudige deelnemers aan die dagen van actie en strijd, om onze versie van de feiten te vertellen.

We waren met velen, samen in de straten. We zetten ons leven op het spel om het historische moment dat we beleefden onsterfelijk te maken.

Vandaag moeten we ons verenigen, tonen en vertellen wat we beleven en het aan de hele wereld laten weten. We nodigen je uit om al je materiaal te verzamelen en het verspreiden. Verspreid de informatie via het internet zodat duizenden mensen kunnen meekijken, voelen en beleven wat er werkelijk is gebeurd.

We nodigen je ook uit om waakzaam te zijn. Elke stap die we zetten, elk initiatief dat we nemen wordt systematisch verdraaid en belogen door de massamedia. Zo bestaan er tientallen krottenwijken waar de mensen zich trachten te organiseren. Er zijn duizenden fabrieken en ateliers die de zin van hun werk willen herdefiniëren. We hebben nood aan een eigen stem. Onze eigen beelden moeten ervoor zorgen dat dit alles niet voor niets is geweest. Indymedia, zonder filter noch rechter vraagt om zich te laten gebruiken, opdat iedereen die op straat was met een camera, een bandopnamer of gewoon een balpen zijn verhaal zou vertellen.

Opdat Argentinië en de wereld zouden weten en vooral niet vergeten wat er tijdens die dagen echt is gebeurd.

Argentina, 19-20/12/01

“Jornadas Revolucionarias”

Argentinië : een bevolking in opstand

Eind juli kondigde de Argentijnse regering nieuwe economische maatregelen aan, na jaren van economische crisis en strenge regels opgelegd door het IMF. Als gevolg hiervan is er een grootschalige protestbeweging ontstaan, die zich uit met stakingen, fabrieksbezettingen en betogingen. In december mondden deze protesten uit in massabetogingen en plunderingen. President De la Rúa werd genoodzaakt ontslag in te dienen en zijn opvolger onderging al gauw hetzelfde lot. Op dit moment bestrijdt Duhalde (de laatste nieuwe president) de crisis door de peso te devalueren. Ondanks deze politieke machtsopvolging en talrijke slachtoffers van de politierepressie (een dertigtal mensen stierven na het hardhandige politieoptreden) komen duizenden mensen nog steeds op straat om het systeem te bestrijden dat hen in de miserie heeft gestort.

De eisen van het Argentijnse volk

www.indymedia.BE
(art. #16547)
from boadicea@chello.be

Van een kritiek op de corruptie naar nieuwe oplossingen

19 en 20 december waren revolutionaire dagen, waaraan een groot deel van de Argentijnse bevolking heeft deelgenomen. Vakbondsleden werden ondersteund door extreem-linkse groepen, door werklozenverenigingen, door de Moeders van de Plaza de Mayo en door niet-gepolitiseerde burgers afkomstig van de burgerlijke hogere klassen. Sedertdien hebben ook de peronisten en de politiemensen bijgedragen aan de verwarring. Zoals de marxisten het zeggen: de agitatie transcendeerde het klassengevoel en het hele gebeuren nam de gedaante van een populair front aan. Opmerkelijk was dat tijdens deze woelige dagen geen vlaggen van politieke partijen door de straten wapperden. De enige identiteit die er werd beleden, was de hemelsblauwe en witte vlag. Er was één gemeenschappelijk lied: het Argentijnse volkslied. Er gold slechts één ordewoord: "Argentina, Argentina".

Consensus tijdens de decemberrevolutie: "Dat ze allemaal vertrekken!"

Er waren veel tegenstrijdige theorieën en eisen te horen in deze woelige dagen. Een aantal ideeën bleken echter centraal te staan en gedeeld door velen, over alle traditionele grenzen heen: "We willen een

propere leidersklasse. We vragen slechts één ding: dat ze nu maar eens ophouden met ons te bestelen!" - "Ze hebben geregeerd om de schulden terug te betalen, om zelf rijker te worden en om enkele vrienden en rijke industriëlen te helpen."

De Argentijnen kwamen in opstand tegen het bonnensysteem (patacones) van de regering, tegen de werkloosheid die steeds meer mensen treft en tegen de corruptie. De repressie, die tot stand kwam bij de aankondiging van de staat van beleg, was de spreekwoordelijke druppel die de emmer liet overlopen, en de tijd was rijp voor een massale opstand.

Sedert begin januari: directe democratie en volksvergaderingen

Vanaf de eerste Cacerolazos zijn een aantal strijdvaardige organisaties uit de chaos opgestaan, ondersteund door duidelijke programma's.

De volksvergadering van San Cristóbal heeft een programma aangenomen dat tot stand is gekomen na lange discussies die vele dagen in beslag namen. De constituerende volksvergadering wordt beschouwd als de beste oplossing om het land radicaal te hervormen. Banken moeten worden genationaliseerd; er moeten weer jobs worden gecreëerd en werklozen moeten een gewaarborgd inkomen ontvangen; de moordenaars tijdens de revolutie moeten worden terechtgesteld; de politieke gevangenen moeten worden vrijgelaten; overal in het land

moeten volksvergaderingen worden gesticht.

De peronisten zijn niet beter of niet slechter dan de anderen. Democratie, dat is wat er is wanneer het volk zelf kiest voor zijn vertegenwoordigers op de werkplaatsen, in de universiteiten, in de wijken. Werknemers in supermarkten moeten hun eigen winkel kunnen

besturen. Inwoners van een wijk moeten de kans krijgen om zich te organiseren om voorraden in te slaan. Fabrieksarbeiders moeten de productie zelf kunnen controleren.

Centraal staat dus de controle door het volk. Dit is wat men vroeger "socialisme" noemde. Als er een betere oplossing is om de huidige situatie om te keren, zeg het mij gerust! Volgens mij is het meest eerlijke systeem om geen werklozen of hongerigen meer te hebben. Want dat is de echte misdaad!

Het parlement is een rioolput.

"Sedert we kort en klein werden geslagen op de Plaza de Mayo en de val van De la Rúa, zijn er meer en meer gemobiliseerde mensen. Ze zijn hoe langer hoe woester. De situatie is heel complex. Veel mensen die deel hebben genomen aan de Cacerolazos zijn afkomstig van de middenklasse. Zij kwamen op straat omdat ze niet meer aan geld konden geraken: ze konden geen leningen meer aangaan, ze konden geen cheques meer uitschrijven, ze werden genoodzaakt hun winkels te sluiten, ze konden niets meer kopen of verkopen. Bij de Cacerolazos waren ook werklozen. Voor hen is het nog moeilijker, want ze leven ver van de stadscentra omdat ze daar te arm voor zijn.

Velen onder ons eisen ook de bevrijding van de gevangenen. We groeperen ons achter vlaggen en organiseren batucadas (veel lawaai maken). Voor ons, Moeders, tellen vooral de gevangenen en de doden: de doden van nu (er waren er zo'n dertigtal) en die van vroeger. De anderen denken meer aan het geld en aan de economie... Op langere termijn zal er wellicht weer repressie zijn. Dit is het enige antwoord dat de regering ons kan bieden, ze werkt nu eenmaal zo. De peronisten zullen als goede populistten wel voedsel, kleren en kleine jobs uitdelen. Dit is volgens ons geen oplossing. Maar de mensen kunnen maar moeilijk begrijpen dat verzet een collectief gebeuren is, en dat je niet enkel voor je eigen voordelen moet vechten. Iedereen moet op straat komen voor iedereen. En dat is een voor velen een moeilijke stap. De mensen blijven individualistisch." (6 jan 2001)

De VS, het IMF en hun Latijns-Amerikaanse stropoppen, de presidenten... Dat zijn onze vijanden

"We moeten hen durven zeggen wat ze zijn. We moeten niet bang zijn: indien ze ons slaan is dat de prijs die we betalen om de waarheid te zeggen. Ik was uitgenodigd op een debat tijdens een forum, een klein Davos, in Buenos Aires. Ik heb ze niet laten spreken. Ik heb hen verteld wat ik dacht van hun hypocrisie. Dat we arm zijn door hun schuld. Dat ze moordenaars zijn. Wat betekent die democratie, waar ze zo graag over spreken, als ze omgeven zijn door weelde en champagne? Een paar dagen later stonden ze aan mijn deur en hebben ze mijn dochter gefolterd." (sept 2001)

Vandaag de dag blijft het ordewoord: verzet tegen het staatsterrorisme!

De Piqueteros

De piqueteros hebben een nationale arbeidersbeweging in gang gezet. Dit is een nieuwe stap naar meer bewustzijn voor de arbeidersmassa. Tussen de eerste piketten tegen privatiseringen in 1991 tot het eerste congres van de piqueteros in juli 2001, hebben ze een lange weg afgelegd, en hebben ze veel ervaring opgedaan inzake politieke strijd. Heterogeniteit is het voornaamste kenmerk van deze beweging, hetgeen bewijst dat het een organisatie van en voor de basis is, ver van partijpolitieke conflicten en machtscompromissen. De beweging van de piqueteros verenigt mensen die honger lijden en in miserie leven. Ze voeren discussies, hebben projecten, organiseren zich, ruziën, moedigen elkaar aan, zingen, ..."

Vanaf juni 2001: daden van ongehoorzaamheid en revolutie

Er is al meer dan zes maanden een vermenigvuldiging van het aantal daden van ongehoorzaamheid aan de gang. De structurele aanpassingsmaatregelen van De la Rúa werden meer en meer voelbaar. Dit had in het hele land stakingen en bezettingen tot gevolg. Wegblokkades zijn een heel efficiënte tactiek gebleken, en hebben aanleiding gegeven tot processen met een symbolische dimensie. José "Pepino" Fernández, de leider van de Unie van Werkloze Arbeiders, werd bijvoorbeeld op 17 juni 2001 gearresteerd na de blokkade van de rijksweg 34. Daarbij vielen doden en gewonden. De regering trachtte met die arrestatie de wettelijkheid van de organisatie die hij vertegenwoordigde in twijfel te brengen, maar de werklozenorganisaties zijn daarna enkel nog meer gegroeid, en hun militanten zijn nog strijdvadiger geworden.

Arbeidersgroepen aan de basis van de eerste ontmoetingen met de politie op 19 en 20 december

In de frontlinies stonden vaak piqueteros en stads- en staatsambtenaren.

Hier volgen een paar getuigenissen die op 19 december werden gepubliceerd:

- Honderden werknemers, die de betaling van hun achterstallige lonen en eindejaarspremies eisten, hebben meubels vernietigd en een deel van het stadhuis in brand gestoken.

- Een twintigtal werknemers van de openbare diensten werden geraakt door rubberballen geschoten door de politie. Zo wilde ze op gewelddadige wijze het protest breken van de onderwijzers, de dokters en de gerechtsmedewerkers, die het parlement in Buenos Aires probeerden binnen te dringen. Na vergeefse onderhandelingen met de publieke overheden, waarbij ze geen antwoorden kregen op hun eisen, blokkeerden deze werknemers de wegen. Hun woordvoerders reageerden als volgt: "Deze keer blijven we hier tot er een concrete oplossing wordt voorgesteld. Ze moeten ons nog twee maanden uitbetalen, en we kunnen onze kinderen niet meer voeden. We zijn bereid ons leven hier te laten als onze kinderen maar niet sterven van de honger. We geloven niet meer in hun mooie beloftes!"

Onze revolutie werd gestolen!

De situatie is nog complexer geworden sedert januari. Een deel van de Argentijnse bevolking lijkt zich tevreden te stellen met Duhalde, de nieuwe president. Opiniepelingen gepubliceerd in de grote dagbladen geven hem een comfortabele steun. Maar vele militanten verwerpen de peronisten en de steun die bepaalde vak-

bondsleiders aan de president hebben betuigd heeft de wankelende eenheid van de piqueteros-beweging en van de strijdvadige linkse groeperingen gebroken. D'Elia en Aldarete, leiders van de piqueteros-beweging zijn samengekomen met de bedriegers, niet om ze aan te klagen, maar wel om ze te steunen. Ze hebben geen kritiek geuit tegen deze onwettelijke regering. Ze hebben niet eens een strijdplan uitgevaardigd tegen de devaluatie die de lonen nog lager zal maken. Velen beschouwen hen nu ook als bedriegers...

Duhalde wordt er nu vaak van beschuldigd te willen aanpappen met de middenklasse ten koste van de armen (door bijvoorbeeld de hypothecaire leningen in dollar om te zetten in pesos).

De piqueteros-beweging lijkt echter nog strijdbaar en wil volharden in het verzet. De organisaties bereiden momenteel hun derde congres voor.

Wat er vandaag gebeurt in de werkplaatsen, in de volksvergaderingen en in de straat:

Trotskistische groeperingen lanceren een oproep voor een Cacerolazo Global om de

rol van de Spaanse regering en de Bretton Woods-instellingen in de instorting van Argentinië aan te klagen. Ze beschuldigen de regering Duhalde ervan deze achterbakse traditie van corruptie en kapitaalverduistering verder te zetten alsook dat ze de macht van het volk afnemen. Ze beloven dat ze de kreten van de Plaza de Mayo zullen verder dragen: "¡Basta Ya!" (genoeg!) - "¡Que se vayan todos!" (ze moeten allemaal vertrekken!)

Militanten willen een "politieke en populaire avant-garde creëren, een directe en locale vorm van actie, die dynamisch en open is. De regionale, nationale en federale structuren moeten worden gecontroleerd door de actieve collectieven."

Anderen eisen dan weer nieuwe verkiezingen en het ontslag van de leden van het Hoger Hof. Een aantal advocatenverenigingen maakten deden op 9 januari '02 de volgende oproep: "In ons land is het sociaal en economisch model ingestort. Deze stond aan de basis van een sociale genocide, met gemarginaliseerde en uitgesloten slachtoffers: werklozen, uitgesloten, te weinig arbeiders en teveel uitbuiting. Onze leiders moeten worden gecontroleerd door een onafhankelijke gerechtelijke macht, die eerlijk is en onbuigzaam wat betreft de grondwettelijke rechten van de burgers. Het huidige Hoger Hof waarborgt dit absoluut niet!"

Tot besluit: de Argentijnse arbeidersgroeperingen hebben een sterke organisatie en politieke ervaring kunnen opbouwen. De activisten aan de basis zijn alomtegenwoordig en hebben een groot politiek bewustzijn kunnen verwerven. Ondanks de terugtrekking uit de strijd van sommige leiders van de arbeidersbeweging, hebben de autonome groepen aan de basis de moed niet opgegeven. Op 9 januari hebben de taxichauffeurs nog hun ontevredenheid met de overheid getoond. De rellen hadden 12 gewonden tot gevolg.

“Caceroleros”

Argentina.indymedia.org (art.# 9009)
from CHK

Op woensdag 23 januari zijn 300 personen tijdens de uitzending van het journaal samengekomen om de berichtgeving van de corporate media aan te klagen.

www.Indymedia.BE (art.#16077)
from Indymedia
Argentina

Een cameraman van Indymedia Argentina werd gearresteerd terwijl hij de protesten filmde.

Argentinië: een korte chronologie van recente gebeurtenissen

www.indymedia.be (#15790)
gebaseerd op Joeri/Laure/Marie

1999: Fernando De la Rúa volgt Menem op als president van Argentinië. Hij erft een land met een enorme schuldenlast als gevolg van leningen bij het IMF en de Wereldbank en hiermee gepaard gaande liberalisering.

maart 2001: De controversiële Cavallo wordt aangesteld als minister van economische zaken. Hij wordt beschouwd als de man van de laatste kans om het land van het bankroet te redden.

eind juli 2001: President De la Rúa kondigt een soberheidsbeleid aan. De inkomens van ambtenaren en gepensioneerden worden met 13% gereduceerd, de provinciale budgetten worden ingekrompen, verscheidene openbare diensten moeten sluiten en er komt een strikter toezicht op de inning van belastingen.

augustus 2001: Er worden massale protesten georganiseerd tegen het "zero-deficit"-beleid van de regering. Overal in het land organiseren arbeiders, werklozen en armen zich om tegen het beleid van de regering te protesteren. Er worden regelmatig weg-blokkades, stakingen en grote betogingen georganiseerd.

augustus 2001: Het IMF is tevreden met het aangekondigde saneringsbeleid en belooft nieuwe leningen en snellere uitbetalingen.

september 2001: De arbeiders van de

Zanón keramiekfabriek in Nuequén gaan in staking nadat de bedrijfsleiding verworven rechten weer wil afschaffen. Als reactie op de staking bevriest het management de lonen en schort de medische verzorging op. De arbeiders bezetten de fabriek en produceren nu in eigen beheer.

oktober 2001: Na een jarenlange oppositiekuur behalen de Peronisten de overwinning in de parlementsverkiezingen en krijgen zowel in de senaat als in het congres de macht in handen.

1 november 2001: De la Rúa en Cavallo lichten hun plannen voor de schuldherschikking en de verhoging van de consumptie toe.

eind november 2001: Arbeiders van Zanón, werklozen, leerkrachten, en overheidspersoneel eisen voor het regeringsgebouw de wederindienstneming van 380 ontslagen arbeiders van de keramiekfabriek. Hierop volgt een harde politierepressie. Enkele arbeiders worden met rubberkogels in het gezicht geraakt. Kort daarop vindt in Buenos Aires een solidariteitsmars plaats voor de arbeiders van Zanón.

begin december 2001: Het bankroet van Argentinië lijkt onafwendbaar. De regering limiteert de maximumbedragen die kunnen worden afgehaald alsook de overzeese bankverrichtingen. Iedereen die het land per boot of per vliegtuig verlaat, wordt gefouilleerd om illegale uitvoer van dollars tegen te gaan. De regering kondigt nog strengere maatregelen aan voor geldafhalingen en de uitbetaling van pensioenen en ambtenarenlonen wordt bevroren. Het IMF staat een lening van \$ 1,3 miljard uitein-

delijk niet toe. De lokale protestacties, die sedert de zomer overal in het land waren georganiseerd, groeien uit tot een nationaal protest. Overal gaan werklozen de arbeiders die wegblokkades uitvoeren, steunen. Overal mobiliseren overheidswerknemers en gepensioneerden betogingen.

• **13 december 2001:** Het hele land ligt lam n.a.v. de algemene staking van de openbare diensten.

• **18 december 2001:** Het IMF laat weten dat Argentinië de terugbetaling van \$ 650m leningsinteressen mag uitstellen, maar zegt er tevens bij dat het huidige economisch beleid onhoudbaar is.

• **19-21 december** zijn turbulente dagen in Argentinië. Het is het begin van een 48-uur durende revolutionaire toestand, gepaard gaande met massale plunderingen, het gevecht om Buenos Aires en het einde van een president. Rubberkogels en traangas vullen de straten, wegversperringen staan in brand en ramen van bankgebouwen versplinteren. 's Avonds wordt de noodtoestand uitgeroepen. Enkele duizenden verzamelen zich voor de presidentiële residentie en voor het huis van Domingo Cavallo, de minister van economische zaken. Tienduizenden hopen zich op voor het presidentiële paleis op de Plaza de Mayo, voor het congres en op elke straathoek van elke wijk van het land. Kort daarop wordt het nieuws bekend gemaakt dat de minister van economische zaken ontslag neemt. Maar de bevolking wil meer. De plunderingen gaan gewoon door en duizenden mensen blijven op straat komen. De politie van Buenos Aires vergriipt zich vanaf dat moment aan een 24-uur durende orgie van bloed en geweld die resulteert in 7 doden, duizenden gewonden en nog eens duizenden arrestaties. Mensen installeren zich terug voor het presidentiële paleis. Ook de Argentijnse linkerkant roept op om naar het congres te gaan en daar het ontslag van De La Rúa te eisen en te vragen de noodtoestand af te blazen. De politie ontruimt de Plaza de Mayo. Toch dagen de betogers steeds opnieuw op. De parlementaire zitting benoemt Adolfo Rodríguez

Saa, de gouverneur van de provincie San Luis tot president van Argentinië. Die kondigt de opschorting aan van alle betalingen aan buitenlandse schuldeisers en de creatie van een nieuwe munteenheid: de Argentino.. Die zou voortaan samen met de dollar en de Argentijnse peso bestaan om op die manier de Argentijnse uitvoer rendabel te maken.

• **29 december 2001:** wegversperringen worden opgeworpen in de straten van Buenos Aires en een spontane beweging van enkele duizenden mensen begeeft zich richting parlement, het presidentiële huis en het gerechtshof. De menigte eist het ontslag van minister Grosso en het opperste gerechtshof alsook de vrijgave van alle aan de banken toevertrouwde fondsen. Mensen trachten het paleis binnen te raken en na een korte tijd begeven de hekken het. Terwijl de politie zich langs één zijde ontplooit staat de massa oog in oog met de deuren van het presidentiële huis. De mensen dringen de galerij van het huis binnen en schreeuwen dat iedereen naar buiten moet komen, zowel de Peronisten als de Radicales. Al gauw wordt de menigte door de politie omsingeld.

• **Op 30 december** treedt Rodríguez Saa af. Officieel omdat hij binnen zijn eigen partij op te weinig steun kan rekenen.

• **Op 1 januari** wordt de Peronistische Senator Eduardo Duhalde door het congres als nieuwe president beëdigd voor een termijn van twee jaar. Duhalde devalueert de peso waarmee hij een tien jaar durende koppeling aan de Amerikaanse dollar beëindigt.

• **Op 1 februari** beslist het Argentijns gerechtshof dat de maatregel van beperkte geldafhaling onwettig is. De regering vreest een massale toeloop van de bevolking om hun geld van de banken te halen.

www.Indymedia.BE (art. # 16074)
from *Indymedia Argentina-Belgium*

Op 19 januari vond een nieuwe massamobilisatie plaats in het Floresta-district naar aanleiding van de moord op drie betogers door een politieagent.

www.Indymedia.org (art.# 16153)
from *Caro Amigo*

"Cacerolazos" in de stad Sn.Telmo.

Argentina.indymedia.org (art.# 8699)
from *Manuel Palacios*

Een honderdtal mensen kwamen samen om hulde te brengen aan Gustavo Benetto, die op 20 december vermoord werd tijdens de politierepressie.

En nog veel meer op...

<http://argentina.indymedia.org>

Duhalde, federale moordenaar

Een ooggetuigenverslag van de nasleep van de betogingen in Buenos Aires op 25 en 26 januari.

www.indymdia.BE (art #16544)
from Hector

Zaterdag 26 januari in de vroege uurtjes van de dag...

Zo'n 25.000 strijdvaardige betogers uit de wijken van de federale hoofdstad en de buitenwijken van Buenos Aires sluiten stilaan een dag af van op nationaal niveau georganiseerd verzet. Op dat moment treedt de federale politie gewelddadig op om de terugtocht vanuit de Plaza de Mayo van de laatste betogers uit de volkswijken te bestrijden. Dit gebeurt op de kruising van de Av. de Mayo met de Av. 9 de Julio. Deze repressieve actie, waarbij rubberkogels en traangas worden ingezet tegen de buurtbewoners die zich snel terugtrekken onder een zware regenbui, is goed te volgen.

Wat in het oog springt is dat de politie mensen in de rug aanvalt, terwijl ze niets anders doen dan terugkeren naar hun huizen. Op hun gezicht valt duidelijk af te lezen dat ze verbaasd zijn over het optreden van een twintigtal geüniformeerde politiemannen, bijgestaan door een vijftiental agenten in burger, die zich eerst groeperen alvorens in de massa te verdwijnen. Waarom deze acties werden ondernomen door de "wanordendiensten" weet ik niet; het was echter duidelijk dat het enkel het om een excuus ging om geweld te gebruiken.

Men kan aan de hand van de beschrijving hierboven veronderstellen dat de politiemannen niet aan het wachten waren op geweld, maar dat ze het geweld vanuit hun rangen voorbereidden.

Een beetje verderop is er een verzamelpunt voor een twaalfstal volgeladen celwagens van de infanterie, gemotoriseerde agenten en agenten in vaste dienst, om de Av. de Mayo in de richting van de Plaza de Mayo te nemen. Terwijl ze vooruitrijden, schieten ze constant. Ze hebben het duidelijk gemunt op de achtergebleven betogers op de Plaza. Onderweg schieten ze onophoudelijk op de mensen die in zijstraatjes gaan schuilen.

Ondertussen komen groepen buurtbewoners uit het noorden van de stad aan op de Plaza de Mayo. Ze zijn de allerlaatsten die naar dit plein toe stappen, terwijl het plein leegloopt. Ze dragen spandoeken van de volksvergaderingen van Viaducto Carranza, Belgrano, Nuñez, en zo meer. Ik leg er de nadruk op dat ze vooruit gaan en het plein geweldloos willen bezetten, zoals dat voorheen door de andere groepen was gedaan. Ze kloppen op hun potten en pannen en zingen. De politie komt er dan aan met haar legertje en haar geweld en stormt aan tegen de buurtbewoners die net aankomen. Op dat moment regent het ook heel hard. Net als op de Av. de Mayo en de Av. 9 de Julio, zijn de mensen verrast door een dergelijk gewelddadig optreden.

Nu zijn ook de gezangen en het geklop gestopt en neemt het lawaai van de gasontploffingen en de geweerschoten van de "sociale onveiligheidsdiensten" de bovenhand.

Dit is een bewijs dat de regering hopeloos op zoek was naar een dergelijke afsluiting van de protestacties. Ze beweren dat ze het gemunt hebben tegen straatvechters, terwijl ze laf schieten op families met hun kinderen. Journalisten die deze feiten volgden deelden ook in de klappen, en hun materiaal en hun bewijzen werden afgenomen. Bewijzen van een hopeloze poging tot repressie, terwijl de dag in absolute kalmte was geëindigd.

Wat je uit dit verslag kan onthouden, is dat de mensen niet bang zijn voor de gewelddadige elementen, maar wel voor de laffe en moordzuchtige federale politie en infanterie. Niemand keurt het breken van ramen goed, dat is klaar en duidelijk. Maar wat nu stilaan duidelijk wordt, is wie nu echt gewelddadig is, en in dit geval is dat de staat en haar steeds zwakkere regeringen tegenover de organisatie van het volksverzet.

Ondanks dat alles groeien de mobilisaties nog steeds en uiten de mensen hun verontwaardiging tegenover deze staat met haar repressief apparaat.

Argentinië : Onder onze huid, in ons hart en onder ons hoofdkussen

www.indymedia.BE (art. #15492)
posté par Miguel

Maandag 17 december begonnen werkloze en hongerige mensen winkels leeg te halen in de binnenstad van Buenos Aires. Dinsdag verspreidde dit fenomeen zich over de hele stad. We kwamen met enkele militanten op een veilige plaats bijeen om snel onze taken en ons plan te bespreken. De volgende ochtend, woensdag, zouden we naar de wijken trekken waar we de beste banden met de massa hebben, in het zuiden van de stad. Er was niet de minste discussie of twijfel over, we zouden de beweging van de massa volgen.

In de namiddag begon in alle wijken van de hoofdstad een pottenconcert. Het was nog erg "light", met mensen die niet verder naar buiten gingen dan tot voor hun deur. Maar stilaan gingen die mensen van de middenklasse tot aan de straathoek, vandaar naar een centraal kruispunt in de wijk, dan naar de grotere lanen en tenslotte naar de Plaza de Mayo. Het was een onbeschrijfelijk schouwspel. Waar je ook keek zag je de lanen vol volk, kilometers lang. Tienduizenden mensen stapten op met een ongelooflijke warmte en strijdbaarheid.

Vanaf balkons lieten bewoners bordjes neer waarop ze meldden dat minister Cavallo van Economie ontslag had genomen.

De mensen vierden feest maar trokken verder op. Ze wilden meer, ze wilden het vel van president De la Rúa. Ondanks de afkondiging van de Staat van

Beleg gingen de mensen door.

Bij de slogans hoorde je nu niet meer alleen "Argentina, Argentina", maar ook "moordenaars, moordenaars." De mensen betoogden nu ook tegen de moordpartijen van de politie. Want de repressie was in alle hevigheid losgebarsten. Op het plein bij het parlement hoorden we mitrailleurvuur. Op de trappen van het parlamentsgebouw viel de eerste martelaar van het volk.

Een beeld dat me geweldig trof, was dat van die tienduizenden mensen die weigerden

te wijken. Ze boden weerstand tegen de repressie. Infanterie, traangas, rubberkogels en gemotoriseerde politie aan één kant, duizenden jongeren en ouderen aan de andere kant. Na enkele uren van gevechten trokken we ons een eerste keer terug.

Donderdagmorgen gingen we opnieuw naar de Plaza. Alleen de Moeders van de Plaza de Mayo waren er, enkelen maar, en ze hadden slaag gekregen van de politie. Na een tijdje zagen we honderden mensen komen die op tv hadden gezien dat de Moeders klopp hadden gekregen. De politie trok zich terug, verschrikt, want van dan af begon de

sociale samenstelling van de Argentinazo te veranderen. Het ging nu om jongeren en volwassenen uit de volkswijken, arbeiders en werklozen, leerkrachten, ambtenaren en universitaires.

Wij probeerden de gevechten en de barricaden uit te breiden over heel de stad, om zo de repressiekrachten te verspreiden en af te matten. Urenlang viel de politie aan, boden de jongeren verzet, liepen we snel weg en doken we op een andere hoek weer op. We slaagden erin verschillende flikken te pakken te krijgen en te ontwapenen. Eén werd gelyncht, en er waren nog zo'n gevallen. De regering meldde die echter niet, om de overwinning van het volk over de repressiekrachten niet nog meer glans te geven.

Op een oppervlakte van meerdere vierkante kilometer was er geen bankgebouw meer te vinden dat niet in de fik stond, en ook enkele McDonald's-tenten moesten eraan geloven. Tegen 20 uur trok de politie zich plots terug. We hoorden dat De la Rúa was afgetreden. De eerste en prachtige overwinning van het volk!

De jonge arbeiders en werklozen van Buenos Aires, de helden van de voorbije, schitterende dagen, hebben nu de ongelofelijke ervaring van een bijna-volksopstand onder hun huid. In hun hart dragen ze de herinnering mee aan hun gevallen kameraden. En onder hun hoofdkussen ligt alles wat ze te pakken hebben gekregen in twee dagen van overwinningen op de repressiekrachten.

Steun in het buitenland

www.Indymedia.BE (art. # 16218)
from par H.T.

In België hebben het Collectief tegen Straffeloosheid, Attac Brussel, de Anti-Imperialistische Bond en Sub Terra op woensdag 23 januari een betoging georganiseerd voor de Argentijnse ambassade. Ze kwamen daar met hun potten en pannen hun solidariteit met de Argentijnse bevolking betonen, en betoogden ook tegen het neoliberale beleid dat het volk in Argentinië en de rest van het Latijns-Amerikaanse continent verhongert.

UK.indymedia.org (art.#20019)
from Those Peksy Kids (TPK)

In Londen heeft een groep anarchisten op 10 januari de Argentijnse ambassade bezet uit steun aan het verzet van de Argentijnse bevolking tegen hun leiders. Ze verklaarden « dat ze de dromen en wensen steunen van alle volkeren die het recht verwerpen van regeringen en bedrijven om ze te besturen. »

“Urenlang viel de politie aan, boden de jongeren verzet”

« Niemand is veilig voor hebzucht »

Interview met Roberto Mero, een Argentijnse schrijver-journalist en correspondent van Propuesta (Argentijnse Communistische Partij) die al 15 jaar in Parijs woont.

www.indymedia.BE (art. #16546)
from Raf Custers

V- Kunt u kort vertellen welke mechanismen zich de laatste jaren in Argentinië hebben ontwikkeld?

Roberto Mero- Tijdens de militaire dictatuur (1976-1983) heeft Argentinië een diepe schuldenlast opgebouwd. Daarna werd hetzelfde beleid doorgevoerd, maar dan met een democratisch sausje. In 1989 leidt hyperinflatie tot een economische impasse en moet de regering Alfonsín aftreden. De peronistische regering onder leiding van president Menem treedt aan en legt aan honderd per uur - en ik leg hier de nadruk op! - een neoliberal beleid op. Dit werd o.a. vertaald door de privatisering van alle staats eigendommen. Alle staats eigendommen! Dit betekent dat er geen enkel overheidsbedrijf overbleef. Ook de sociale verworvenheden werden afgebroken. Alle economische onafhankelijkheidsmechanismen van Argentinië werden ontmanteld, terwijl het land niet enkel teert op haar landbouwproductie, maar ook op petroleumexport, enz. Dit beleid steunde op de koppeling van de peso aan de dollar en werd gedurende 10 jaar doorgezet!

Gedurende 10 jaar is Cavallo minister van Economische Zaken onder deze radicale regering. Hij stelde zich borg voor het systeem, ook al omdat hij beweerde dat hij de enige valabele woordvoerder was bij het IMF. En zo komen we op het einde van 2001 aan. Dankzij de afbraak van de Argentijnse productie, leeft 40% van de bevolking onder de armoedegrens, is 25% van de actieve bevolking werkloos, zijn bovendien alle betalingen gestaakt en zijn alle particuliere spaarrekeningen in de banken geblokkeerd. Het is duidelijk: we maken nu in Argentinië de terminale fase mee van het IMF-systeem, die eerst de staat hebben leeggeplunderd en nu de kleine spaarders.

Dit alles heeft geleid tot een volksoptstand. Eerst op 20 en 21 december, in de volksbuurten, waar honger de mensen had aangezet tot rellen. Als reactie hierop werd de staat van beleg uitgeroepen. Daarop deed ook de middenklasse

mee - omdat ze niet willen dalen op de sociale ladder, maar die de situatie niet meer aankunnen, omdat hun levenslang gespaarde duurverdiende centjes bevroren zijn in de banken aan wie ze die hadden toevertrouwd.

Als gevolg vielen er 32 doden tijdens de 3 dagen durende strijd en werd de radicale regering vervangen door de peronisten, die in 1999 de verkiezingen verloren hadden. En die, in een attitude van volledige minachting van de democratie, hetzelfde beleid zijn blijven doorvoeren zonder rekening te houden met verkiezingen of andere volksraadplegingen. Het beleid werd nu wel gevoerd onder het mom van de substitutie van import, enz., maar veranderde niets aan de grond van de zaak: de grote afhankelijkheid van Argentinië t.o.v. de Wereldbank, met andere woorden, de afhankelijkheid t.o.v. de internationale financiële netwerken.

Argentinië zit momenteel in de terminale fase van het systeem, omdat de spaarders geen spaargeld meer hebben. I n d i e n i e m a n d 100 dollar op de bank had, zal hij daar maar 20 dollar v a n terugzien, en dit terwijl de levenskost op

dezelfde wijze stijgt als in Parijs; alles is er even duur.

We maken dus de vernietiging mee van een burgerlijk systeem door de burgerij zelf.

Wat de opstand betreft: het systeem heeft getracht de grote linkse bewegingen te stoppen, die zich recent hebben kunnen profileren, maar die zich niet kunnen uiten, omdat er geen verkiezingen zijn. Deze opstand heeft dus nog geen politieke vertaling gekregen. Natuurlijk zijn de twee meerderheidspartijen, die samen 80% van de Argentijnse politiek beheersen, samen gevallen omdat ze medeplichtig waren aan de vernietiging van het land, aan de diefstal bij de spaarders, aan het uitverkoop van de nationale rijkdommen.

V- Hier worden de peronisten voorgesteld als een volkspartij, en worden ze positief ontvangen. Maar wat betekenen ze eigenlijk?

RM- De peronisten verhouden zich tot het peronisme zoals Chirac zich tot geest van De Gaulle verhoudt: het is slechts een populistisch masker om een liberaal beleid te kunnen voeren. In de huidige opstand zijn de sociaal-democraten van de partij van De la Rúa even schuldig als de peronisten (die zich in werkelijkheid 'justicialisten' laten noemen). Het zijn bondgenoten omdat ze over de zaak vanuit het systeem hebben beslist. En de mensen hebben geen peronistische regering gevraagd, maar het einde van de corruptie, en het einde van het beleid dat het land met handen en voeten bindt aan het IMF. Deze nieuwe regering volgt uiteindelijk dezelfde weg als de vorige. Dit peronisme is mijlen verwijderd van het peronisme van Perón, die een burgerlijke nationalist was.

V- Heeft het huidige politiek bewustzijn in Argentinië geleid tot het feit dat de mensen nu beseffen dat het IMF de eigenlijke vijand is?

RM-Vandaag de dag, ja. Voorheen was dit slechts een discours van sommige linkse en centrum-linkse partijen. Net als de vraag of men de buitenlandse schuld moet terugbetalen, terwijl het onaanvaardbaar is om die terug te betalen als men toch niet aan het geld kan. De middenklasse begint nu in te zien dat het IMF-beleid enkel naar het bankroet kan leiden! En dat is niet enkel het bankroet van het land als abstract politiek concept, het is vooral een bankroet van hun eigen bezittingen. Op die manier worden de ideeën die al 15 jaar worden gelanceerd door de linkse partijen - dat men de terugbetaling van deze ongewettigde leningen moet staken - het ordewoord die nu overal wordt gehoord. Zowel de volks- als de middenklasse en zelfs de kleine handelaren, iedereen staat erop. De linkse eenheidspartij heeft nu 15% van de stemmen op nationaal vlak, en 25% in Buenos Aires. Deze eenheid staat niet enkel voor meer sociale rechtvaardigheid, ze heeft ook voorstellen om

de kleine producenten, de kleine industriëlen, de kleine en middelgrote ondernemingen te helpen, want net deze bedrijfjes werden door het neoliberal beleid uitgemolken. Het huidige politieke bewustzijn is dus ontstaan vanuit het verzet.

V-Beklaagt u het zich nooit dat u niet in Argentinië bent?

RM-Neen, want de huidige gebeurtenissen in Argentinië zijn een gevolg van internationale economische tendensen en de internationale economische conjunctuur. Het Argentijnse publiek moet daarover worden geïnformeerd.

Tegenwoordig moet Argentinië de dictaten van het IMF volgen, hetgeen tot gevolg heeft dat haar economie systematisch wordt vernietigd door het neoliberalisme. Tegelijkertijd moet het duidelijk zijn dat deze plannen de vernietiging van de Derde Wereldeconomieën beoogt, en

niet alleen deze economieën, maar alle economieën van de planeet. Globalisering wordt als een wondermiddel aangeprezen. Argentinië toont nu duidelijk aan dat het niet enkel om die staat zelf gaat: waar het om draait is dat het neoliberalisme daar aantoonde wat het kan aanrichten. Het gebeurt vandaag in Argentinië, maar morgen zijn Portugal, Spanje, Griekenland, of om het even welk land dat één of andere economische zwakte vertoont, aan de beurt.

V-Wat denkt u van de analyses en commentaren in Europa? Denk u niet dat zede echte oorzaken verdoezelen?

RM-Ze hebben het enkel over de effecten, de volksofstand. Ze spreken over de aanvallen van de middenklasse tegen de regering. En dat is allemaal wel waar. Maar waar ze het niet over hebben, is de oorsprong van deze gebeurtenissen, met name de toepassing van een radicaal neoliberal beleid.

Er wordt geen woord gezegd over de rol van het IMF en de steun van de regering aan het IMF. De Wereldbank, het IMF, de Europese Centrale Bank worden niet in vraag gesteld. Terwijl ik geloof dat de huidige gebeurtenissen in Argentinië, net als wat er zich vroeger heeft afgespeeld in Mexico, in Rusland of in Maleisië, bijvoorbeeld, een directe impact hebben op het Europese publiek, op de Europese arbeiders en op de Europese investeerders. Het is klaar en duidelijk: de media in Europa verkondigen leugens over de verantwoordelijken van deze situatie. In werkelijkheid zijn ze er enkel op uit dat dit neoliberal systeem zich verder kan ontwikkelen, en op zijn weg iedereen verplet: de middenklassen, de arbeiders, de intellectuelen, alle sociale actoren en producenten.

(gemaakt te Brussel op 7 januari 2001)

Nieuwe massaprotesten in Argentinië

www.indymedia.BE (art. # 15703)
from Joeri

Na minder dan tien dagen van Duhalde's presidentschap, startten de massaprotesten opnieuw. Duizenden mensen in heel het land kwamen op straat uit woede over de nieuwe maatregelen van de overheid.

Donderdagnacht ontstond er een massale demonstratie in verschillende wijken in Buenos Aires die ging naar het gerechtshof, het congres,... Mensen, "gewapend" met potten en pannen maakten enorm veel lawaai. Slogans, zowel nieuwe als oude werden geroepen; ze riepen op tot ontslag van de opperrechters die de economische maatregelen goedkeurden, tegen de commerciële media en eisten Duhalde's ontslag en nieuwe verkiezingen. Opnieuw gebruikte de politie traangas en rubberkogels tegen het volk. In een reactie van een deel van de betogers werden banken en multinationals aangevallen. Zoals ook bij vorige protesten het geval was, kon de politie ook nu weer de massa uiteendrijven door het gebruik van repressie.

Op vrijdagochtend volgde er een nieuwe ontuchtering voor de bevolking: de peso zakte in elkaar tegenover de dollar. Tien jaar aan een stuk was de peso aan de dollar gekoppeld geweest. Nu moeten de Argentijnen al 1,8 peso betalen voor één dollar. Het monster van de hollende inflatie dreigt opnieuw op te duiken.

De woordvoerder van de president liet ondertussen weten dat hij de woede van de manifestanten begrijpt, maar veroordeelt.

Wat is Indymedia?

Indymedia is een internationaal netwerk van media-activisten die op een radicale, objectieve en gepassioneerde manier de waarheid willen achterhalen.

Ben je terug van een betoging? Je hebt een idee dat je met andere activisten wil delen? Wil je enkele foto's tonen? Hebt je audio of video dat hunkert naar een publiek? Wil je je verhaal kwijt?

**Publiceer het op
www.INDYMEDIA.be**

Indymedia (Papier) is één van de projecten van Indymedia België.

Om het print team te contacteren:

imc-belgium-print@lists.indymedia.org

Hoe Indymedia helpen of eraan deelnemen?

Indymedia.be heeft uw steun nodig om onafhankelijke berichtgeving verder te verwezenlijken en om verschillende projecten op te zetten: radio, video, internet of print. Deze steun kan zowel vrijwilligerswerk zijn als een materiële of financiële steun. Uw financiële bijdragen kunnen worden gestort op de rekening van Indymedia:

068-2227113-20 of met het formulier voor permanente opdracht (hiernaast)

Indymedia.be contacteren:

belgium@indymedia.org // tel. 02/521 17 20
(Regards Croisés)
0476/533 188 (Han) // 0479/888 565 (Tim) //
0474/89 66 53 (Mara)

DON'T HATE THE MEDIA → BE THE MEDIA

www.indymedia.be

[opdrachtgever]

ik ondergetekende _____
straat + n° _____
postnummer + gemeente _____
e-mailadres _____ @ _____
rekening van de opdrachtgever □ □ □ - □ □ □ □ □ □ □ - □ □

geef hierbij aan Indymedia de toelating om, tot uitdrukkelijk herroeping, mijn lidgeld te innen voor het debet van mijn rekening nummer

period maandelijks

datum van de eerste betaling □ □ / □ □ / □ □

bedrag □ □ □ , □ □ €
datum □ □ / □ □ / □ □
handtekening _____

[begunstigde]

rekening van de begunstigde **068-2227113-20**
INDYMEDIA / Lambert Crickxstraat, 30 / 1070 Bruxelles

[communication]

bijdrage lidmaatschap _____ 2,50 €
 bijdrage lidmaatschap (reductie : werklozen en studenten) _____ 1,50 €
 steun bijdrage _____ 5 €
 steun bijdrage _____ 10 €
 vrijwillige bijdrage van _____ □ □ □ , □ □ €

> terug te zenden naar : Indymedia / L. Crickxstraat 30 / 1070 Brussel